

„Asztal, szék marad, a többi jön velünk!”

Beszámoló a Fél szemű Tomik, Ragyás Pisták és Hosszú Lacik meglepetéséről a Magdolna-utcában

— Mondja csak, — szereti az R-csoportot?...

— Szereti a ... de minek kérdezősködik? Akar egy frászt?

Ez a „kedves” diskurzus a Józsefváros egyik legsötétebb kocsmájában, a Magdolna-utcában zajlik le, ahol kíváncsi munkatársunk az ott időző s véletlenül szabadlábon lévő „betörő urakhoz” körkérdezt szerelt volna intézni, hogy a detektív-tünet egyik legkiválóbb csoportjáról mi a véleménye rettegett ellenfelének, az alvilágnak?

A kocsmá olyan, mintha egy légiós regényből másolták volna.

Munkatársunk a kocsmába lépve „kiszúrta magának” a legsötétebb külsejű kocsmavendéget, akire minden kihallgatás nélkül öt évet lehetne rásózni. A vendég, akitől azt vártuk, hogy jól meggondolja majd, mit fog válaszolni, legnagyobb csalódásunkra azonnal felelt. Mondott még mást is, de azt sajnos nem írhatjuk le. A kocsmá vendégeinek kíváncsiságát viszont felkeltette — szerintünk — indokolatlan kérdéseink. Mire észrevettük, egész gyűrű állott körülöttünk. Hát nem az a kimondottan megnyugtató helyzet...

Nyilatkozik a lovagias ellentél

Néhány pernyi nézelődés után ujdonsült ismerőseink elhatározzák, hogy nem vernek rögtön agyon, várnak vele egy darabig, hátha valami „mókás” dolgot kérdezek még tőlük. Én is igyekeztem megnyugtató remegő térdeimet és feltettem nekik a nagy kérdést:

— Mit szólnak az R-csoport működéséhez?

Az R-csoportról ugyanis a főkapitányságtól kezdve a polgármesterig már mindenki nyilatkozott és mindenki elismerőleg. Most megszólaltatjuk a legilletékesebbeket, azokat, akikért tulajdonképpen felállították az R-csoportot: a betörőket, vetkőzítőket, zsebtolvajokat és egyéb nem kétes egzisztenciákat.

A törzsvendégek egy pillanatra összesűnnek, majd meginvitálnak az egyik asztalhoz, ahol az egyik nagyfontoskodva, többhetes borostás állat vakargatva „nyilatkozni” kezd.

— Nem tudom, hogy maga nem módszer-e, s minden szavunkat viszszaadja a rendőrségnek, de azért szeretném megmondani a véleményemet. Igaz, ami igaz, az R-csoport sok „haverunkat” buktatta már le s jónagym is utaztam már azon a vacsk kocsijukon. Azt is meg kell vallani, hogy nem szereljük az „autós kibereket”, mert elég borsot törtek az orrunk alá. Nade, nyugodjon meg, nem tudnak mindig túljárni az eszünkön...

Megjelenik a konyhakés

Hát, ami azt illeti, nem vagyok éppen teljesen nyugodt, különösen idegesít a mellettem ülő kétméteres óriás, aki egy negyvencentis konyhakéssel piszkálja a körmeit. Segítségkérően nézek körül s a legnagyobb megdöbbenésemre egy ismerős fiatalembert látok, egy „ruhának” nevezett foltgyűjteménybe öltözve

amint bátorítólag pislog felém. Hirtelen felismerem: az R-csoport egyik fiatal s igen tehetséges vezetője Ijedtemben a közben belém tett rumot kiköhögöm, mire a mellettem ülő „késes” úriember néhányszor bátorítólag hátbaveregetve így szól:

— Ne igyék rumot, ha olyan vacak szerkezetje van. S különben is mit kíváncsiskodik itt, mindnyájunknak van „flepnije”. Az R-csoportlhoz pedig semmi közünk nincs. Hála Istennek — teszi hozzá s óvatosan körülnéz a teremben.

Az „Alvilági Drót” hírei

Néhány pullnál ivó fiatalabb „szaktárs” is odajön hozzánk s az egyik henegeve meséli, milyen ügyes. Egy hattagú betörőbandát lepett meg néhány nappal ezelőtt munkaközben az R-csoport, de neki sikerült megszöknie. Az „ügyes” fiatalember közben a legfrissebb hírekkel traktálja kollégáit: a Fél szemű Tomi lebukott, a Ragyás Pistát elfogta az R-csoport és a Hosszú Lacit, a Teleki-tér rettegett zsebtolvaját pedig egy órával ezelőtt érte tetten a rendőr és állította elő a rendőrségre. „A bandita urak” hűmmögve veszik tudomásul a legfrissebb híreket. Haj, haj, keserves a „tisztességes” betörő élete! Állandóan az R-csoporttal ijesztgetik, nem csoda, ha napról-napra kevesebben lesznek a törzsvendégek!

Egyre jobban érdekli őket, hogy ki vagyok és miért kérdezősködöm tőlük. Szorult helyzetemben azzal vágom ki magam, hogy nagyon sokat olvastam az R-csoportról s kíváncsi voltam, hogy ők mit szólnak hozzá.

Ez aztán megmondta...

— Hát én megmondhatom magának őszinte véleményünket — szól

hozzám az „ügyes” fiatalember — a hekusok is rondák, de nincs a világon még egy olyan ronda, kegyetlen és szívós társaság, mint az R-csoport. Nem szeretnék még egyszer mégcsak a közelükbe sem kerülni.

Alig fejezi be a szavait, az álrühás detektív nagyot nyújtózik s egy közeli motorzúgást és autódudalást hallva, cinkosan felém mosolyog. Néhány pillanatra ülve két kocsit stoppol csikorgó fékekkel a kocsmá előtt s csak úgy özönlenek be az ajtón a detektív és a rendőrök. Látja a rendőrtiszt kérdőleg néz az álrühás detektívre, aki nyugodtan jelenti ki:

— Asztal, szék marad, a többi jön velünk!

A „delinkvensék” sorban állnak s megrövidülnek a rendőri riadóautók felé. A késes „úriember” még elmenőben ráméz és csak ezért a nézéséért leleste a tartóztartó gyilkosság kísérlet miatt. Na én se fogok sokáig a Magdolna-utca közepén járni.

Százötven esztendőt kocsira tesznek

Amint kiviszik a kocsmá közönségét a helyiségből, a rendőrtiszt büszkén rámnéz és így szól:

— Az ötven év ősbüntetést visznek ott kint. Csak a rendőrség látja a kocsit, a rendőrség látja a kocsit, a rendőrség látja a kocsit. Az „ügyes” fiatalembernek remeg a torka, két detektív segíti fel.

Sajnos, a rendőrségre egyikük sem válaszolt, vajjon félnek-e az R-csoporttól? Azt hiszem, nem az adok bizonytalanságban. A remegő térdek, a hímuszürke arcok és a rendőrségi kocsin magukba roskadt vagányok kérdés nélkül is válaszolnak erre.

íj. Lázár Miklós

»FIGYELŐ«
UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 299-632.

Lap:

Megjelent:

Váci-utcán, Váci-utcán...

Kedves Szerkesztő Uram!

Én is érdeklődéssel olvastam Károly cikkét a Váci-utca történetéről, elolvastam a »Maflasarok« című kiegészítő cikket is és mivel úgy látom, hogy a *Viág* nem zárkózik el a »történelmi hűség«-re való törekvés elől, engedjék meg, hogy én is hozzájáruljak néhány adattal a Váci-utca történetéhez, hiszen 50 éve — gyermekkorom óta — a Váci-utca levegőjét szívom.

A Váci-utca hírességei közül nem említették meg

az öreg Pórfy bácsit, a kalapost.

aki arról volt híres, hogy sokszáz kalapja közül mindig csak egyet lenyegyet tett ki hatalmas, tükörüveges kirkatába. Semmi más nem volt soha a kirkatban. Pórfy bácsi arról is nevezetes volt, hogy Károly király koronázása előtt néhány órával nagy titokban és lóhalálában vitték fel a budai Várba s ott félóra alatt kellett parafabetétet csinálnia a koronához, mert csak akkor veték észre, hogy a korona túlbő lenne az új király fejéhez. A Váci-utcában volt csaknem egymás mellett a

két híres »gyászruha« üzlet

is: Grünwald és Váhl meg Horváth és Halász, ahol a cégtábla szerint: a gyászruhák 2 óra alatt készültek.

A híres »nagytrafik« a Kis Koronával szemben volt. Ott a kedélyes Nándy bácsi szolgált a kiváló világos Trabuccókka és szőke Médeákkal.

Jóismert üzlet volt

a híres tréfacsináló S. bácsi

üzlete is. Tulajdonosa Newyorkból jött haza, hogy bemutassa

Pestnek a híres amerikai »hamis-ékszereket«. Akkor még csodálkozva és idegenkedéssel nézték ezeket — csak időnkint és fáva surrant be az üzletbe egy-egy hölgy, hogy zalogba tett briliáns ékszereinek másolatát elkészíttesse. Bezzeg elcsodálkozva a kis S. bácsi, ha látná most, hogy »hamis« ékszereinek divatja hová fejlődött...

Grüneberg Károly, a togkefés is a Váci-utcában kezdte, egy kis üzletben, ma már világhírűvé vált fogkefegyára.

Híres üzlet volt.

Késmárky és Illés,

a díszműáros, aki azután az Árkád-bazárt építette. Ott később tönkrement. A Váci-utca nyílt a Harisbazzár is, amely akkor még nem volt utca, hanem hatalmas udvar, tömve játékokkal. Egységárakon (tíz, húsz, harminc filárékért) vásárolhattuk a szebbnél-szebb játékokat. Délutánonként szinte gyermekparadicsom volt a Harisbazzár a sok játszó fiúval, leánnyal. Marion Alajos nagy díszműáros üzlete is a Váci-utca egyik nevezetessége volt. Jól is ment, később mégis bankkár alá kította át, ez azután tönkre is ment.

Ivanits Károly ernyősbojtja

is jól ment, nem azért, mintha akkor több eső esett volna, hanem talán azért, mert Ivanits bácsi ügyelt arra, hogy az üzletében dolgozó nyolc-tíz »ernyős-kisasszony« mindig szép és fiatal legyen. Így hát az aranyifjúság sok ernyőt vásárolt és javított. Bizony, a sok régi híres váci-utcai kereskedő, akik már mind a sírban nyugszanak, nem hitték volna, hogy üzletükből egyszer még rom lesz. Örökösiük meg nevéket az utókor részére. Megérdemlik, hiszen ők tették híressé a Váci-utcat az országon túl is...

Somogyi László